

Κ' ἐκεῖ ποῦ μὲ τὴν πτεροῦγα  
Τρέχει ὀγλήγωρα καὶ λάμπει,  
Πρηνὴ καμμία δὲν κάμνει  
Εἰς ὅποιον τὸ κυνηγᾷ.

Ἡ βοσκοῦλα ἐρωτεύειν,  
Πάει σ' τὸ ρεῖμα τὰ κοῦτάξιν,  
Διὰ τὰ βάλη ὠραία σὲ τάξιν,  
Τὰ ξανθὰ τῆς τὰ μαυρά.

Νὰ βοσκοῦν ὕψινοι τὰ πρόβατα,  
Τώρα πλέον δὲν μνέσκουν ἄλλοι,  
Ἡ φαρμάδες στὸ ἀκρογιάλι,  
Ἡ διαβάτες στὴν οἰκίαν.

Ὡς καὶ ὁ καίτης ὁ γυμνότατος  
Σ' τὴν πατρίδα του ἐσπράχθη,  
Διὰ τὸ μαῦρος ἐσπράχθη  
Ἀπὸ βοσκοθαλασσιά.

Βλέποντας σιγὰ τὸ κῆμα  
Λύει τὸ πλοῖον καὶ δὲν φοβᾶται,  
Καὶ οὐδὲ πλέον ξαναθυμᾶται  
Πῶς ἐφοῦσκωσε φρικτὰ.

Α Δ Δ Ο.

Πλέον δὲν ἔρχομαι εἰς τὸ βρέφος,  
Ὁφθαλμητὲς γεμάτο,  
Σὰν τραντάφυλλο δροσάτο  
Ὅπου ἀντάγει αὐγερινό.

Ὅχι πλέον δὲν θέλω τὰ ἄλφα,  
Οὔτε ἂν ἔξαφρα ἀρχινῶ  
Ἀντηρὰ τὰ τραγουδήσω  
Τὴν βοσκοῦλα εἰς τὸ βουνό.

Οὔτε ἂν ψάλλωντας, τὸ ἰδοῦν  
Τὸν πατέρα του τὰ δείξῃ,  
Καὶ τὰ δάκρυα τὰ σφουγγιζῇ  
Μὲ τὸ χέρι τὸ μικρό.

Μέρον ἂν τὸ πάρῃ ἡ Μοῖρα  
Καὶ στερέψῃ ἐμὲ τὰ κλίω,  
Τότες ἔρχομαι καὶ ὀίρω  
Ἐνὰ γίλημα κ' ἐγώ.

Α Δ Δ Ο.

Ὡσὰν γλυκὲτρον  
Δροσάτο ἀεράκι  
Μέσα σὲ ἀνθότοπο  
Κεῖν τὸ παιδάκι  
Τὴν ὑπερὴ εὐγαλε  
Ἀγαπᾷ.

Καὶ ἡ ψυχοῦλά του  
Εἰς τὸν αἶρα  
Γλήγορα ἀνέβαινε  
Πρὸς τὸν αἰθέρα

Σὰν λιανοτρεμουλὴ  
Σπῖθα μικρή.

Ὅλα τὴν κράττει  
Ὅλα τ' ἀστέρι  
Καὶ ἐκείνη ἐξάπλωσε  
Δειλὴ τὰ χέρια  
Διὰ τὸ δὲν ἤξευρε  
Σὲ ποῖο τὰ μπερ.

Ἀλλὰ τὰ του ἔδωσε  
Ἐνὰ ἀγγελάκι  
Τὸ γιὰ ἀθάνατο  
Ἐνὸ μαγονάκι,  
Ποῦ ἔαφρον ἐξέλαμψε  
Σὰν τὴν αὐγή.

Α Δ Δ Ο.

Κὴ μία βοσκοῦλα ὅτε βουνό, ποῦ κάθεται καὶ κλαίει,  
Καὶ τὰ παράπονα ἢ οὐκ ἔχοντα γλυκὰ τὰ ματαλῆα.  
Ἐφ' ἐς τοῦ ἀπῆλθε ἡ βοσκὴ, καὶ εἰσάγει εἰς τὸν ὄμιον  
Μοῦ τὸν ἐπῆρα: τίσασκε ὅτιν ὑπερὸν τοῦ ὁράμα.  
Ἐκχρόνον ὁ καλόγηρος ἀνάδουε τὰ χεῖλα.  
Τοῦ νεκροκράτατος συχνὰ ἐπῆλθε τὰ ξύλα!  
Θυμῶμαι ποῦ ἐκλύμασθε ἀνέμα ἐκεῖ στὴ βρύση:  
Ποῖος ἀπὸ μᾶς ἐλέγαμε, περὶ τοῦ θά ἔχον;  
Καὶ λέγοντας ποῖος ἀπὸ μᾶς περὶ τοῦ θά ἔχον;  
Ἐφ' ἐς κατ' ἐμὰς ἐδοῦντε φρικτὰ τὸ κυπαρίσι.  
Τότες ὁ ἡγαπημένος μου ἐπῆλθε ἀπὸ τὴν στήν,  
Καὶ τοῦ ἔπα τί ἔχεις στὴν καρδίαν; κ' ἐκεῖς δὲ μ' ἀποκρίθη:  
Δυστυχισμένη συμφορὰ ποῦ τὸ χεῖρόν μου ἄνθη  
Τῆς ἡμέρας μου τῆς τραπερῆς ἐγλήγωρα ἐκαρπύνη!  
Ὁ θάνατε, λυπήσου με, λυπήσου με καὶ φθίσι,  
Ἐν ἀνιστάμενα γλυκὸ μοῦ φαίνεται πῶς θάσι!  
Μοῦ ἔπανε πῶς μετάνοια εἰ βάνουε ὅτ' ἐμῆμα,  
Καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ροῦχο μου γὰρ τὸ στερνὸ σου ἰδύμα.  
Φωνάζω, ἀκούω δυνατὰ ὅτιν τὰρον σου γυμνῶν,  
Μὰ δὲν ἀκούω ταῖς φωναῖς ὅτιν τὰφο οἱ πεθαμένοι.  
Καῖνος ποῦ θά μὲ θάψουε ἀκόμη ἂν μ' ἀγαποῦνε,  
Ἄς βάλουε τὰ χεῖρα μας νεκρὰ ν' ἀγκαλιαστοῦνε.

## ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

— 000 —

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΙΝΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ παρεμφερήσαντα εἰς τὸ περὶ  
Σιγαικῆς ἐπιγραφῆς: ἄρθρον τὸ ἐν τῇ 183 φυλλάδι.

Σελ. 333, στήλ. 1, στίχ. 1 ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΩΝ  
γρ. ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΩΝ. Σελ. 334, στήλ. 1, στίχ. 8  
ΠΥΝΕΙΟΝ γρ. ΠΥΤΑΝΕΙΟΝ. Στίχ. 19 Συκεῦ-  
σιν γρ. Συκεῦσιν. Σελ. 335, στήλ. 2, στίχ. 11,  
εἰς ἀγωγὴν, γρ. εἰσαγωγὴν. Σελ. 336, στήλ. 2 στίχ.  
23. Σιγείων γρ. Σιγείων. Σελ. 337, στήλ. 1, στίχ. 3,  
τοὺς Τήλους γρ. τὰς Τήλους. Σελ. 338, στήλ. 1,  
στίχ. 1, γυφέλη γρ. γυφέλιν. Σελ. 339, στήλ. 1,  
στίχ. 31, τὸ κατὰ τοῦ, γρ. τὸ τοῦ.